

Leopold Stanek | Pesmi

Moj oče

Kolar in kmet je bil moj rajni oče:
po vonju je in krogih les izbiral,
ki bil je naložen krog nizke kočē,
in meril, tesal je, dokler ni shiral.

Za plugom je med brazdami rad stopal,
po kmečko molil, klel in bal se toče,
dokler sadu ji vsega ni izropal,
ki mu zlatilo ga je sonce vroče.

Podiral v gozdu je nekoč spomladi,
ko novo pesem pel je veter v borih,
mužēven les je bil in zvončki mladi,
izkervavel je tam ob ptičjih zborih.

Bo li še spretno sin vihtel sekiro,
čeprav kolesa druge bi nosila?
Bo pluga pot ga k sebi še vabila?

Udarjaj misel, jemlji pravo mero
in orji, po vseh poljih seme sej mi,
spet je pomlad povsod na zemlji žejni!

Postaja

Obisk moj gre nocoj na ono mesto,
odkoder pota v daljni svet bežijo,
ljudje in misli dragih nanj hitijo,
na svidenj kraj in na slovesa cesto.

Kolo s preišljeno se grozo giblje,
solzé drobi, ki tod na tir kapljajo,
že vlak na tračnicah se v sunkih ziblje,
s krvjo domačo zapusti postajo...

Belokranjice v kotu so ostale
v nabranih krilih, rute so zapele,
košare grozdja so nam pripeljale.

V čakalnici na tleh bodo zaspale
in v sanjah v one kraje pohitele,
kjer šelestijo trte osamele . . .

Martinova balada

Prleški motiv iz leta 1939

„**P**reljubi sosed, kar z menoj,
Martinov je večer nocoj!

Patrona vedno sem častil,
glej, on nam vince je krstil.

Skrbi pozabi, pusti svet,
čez rame torbo, z mano v klet!

Svetnik je suknjo slekel bil
in s siromakom jo delil.

Ti pa si pravi sosed moj,
vse vino razdelim s teboj.

Preveč je suknja luknjasta,
pa pij, kar moreš nesti ga!

Preljubi sosed, le z menoj,
Martinov je večer nocoj!

Gosi je bila polna ves,
zdaj v torbi ena je zares.

Le pit, le pit, si sosed moj,
vse vino razdelim s teboj.

Še včeraj sladki mošt si pil,
boš danes vinca se navžil.

Kaj gledaš me? Ne greš z menoj?
Več nisi — pravi sosed moj . . . ?“